

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobců: **a) V. K., b) J. K.**, oba zast. JUDr. Vladimírem Vaňkem, advokátem, se sídlem Karlovo náměstí 28/559, Praha 2, proti žalovanému: **Český báňský úřad**, se sídlem Kozí 4, Praha 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Gravel, spol. s r. o., se sídlem Nučnický 7, zast. Mgr. Rudolfem Axmannem, advokátem, se sídlem Mírové náměstí 157/30, Litoměřice, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 5. 2008, č. j. 9 Ca 23/2006 – 78,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci (dále jen „stěžovatelé“) podali kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 5. 2008, č. j. 9 Ca 23/2006 – 78, (dále jen „rozsudek“), kterým byla zamítnuta jejich žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 12. 2005, č. j. 3525/III/05/138, (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaného bylo pro zamítnuto odvolání žalobců a paní V. T. proti rozhodnutí Obvodního báňského úřadu v Mostě ze dne 15. 8. 2005, č. j. 5612/05, kterým byl organizaci Gravel, spol. s r. o., se sídlem Nučnický 7, IČ: 62244710, stanoven dobývací prostor Nučnický I., evid. č. 71154, a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

Nejvyšší správní soud z obsahu správního a soudního spisu zjistil, že dne 9. 4. 1990 vydal Obvodní báňský úřad v Mostě pod č. j. 1467/90 rozhodnutí o stanovení chráněného ložiskového

území Počaply pro výhradní ložisko šterkopísku č. 001900 Travčice. Dne 20. 12. 1996 podala společnost Procházka, spol. s r.o., u Obvodního báňského úřadu v Mostě návrh na stanovení dobývacího prostoru Nučnický I. o plošném obsahu 61,5316 ha. Podáním z 18. 12. 2000 společnost Procházka, spol. s r.o., aktualizovala předchozí návrh na stanovení dobývacího prostoru Nučnický I. Podle aktualizovaného návrhu měl plošný obsah dobývacího prostoru činit 0,2975345 km².

Obvodní báňský úřad v Mostě rozhodnutím ze dne 9. 7. 2001, č. j. 2313/01, stanovil podle § 27 odst. 1 zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství (horní zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „horní zákon“), společnosti Procházka, spol. s r.o. dobývací prostor Nučnický I. o plošném rozsahu 0,2975345 km². Dobývací prostor byl stanoven pro dobývání části výhradního ložiska šterkopísku Travčice, evidovaného pod č. 001 900.

Rozhodnutím ze dne 7. 11. 2001, č. j. 2771/IV/01/138, zamítl žalovaný odvolání stěžovatelů podané proti rozhodnutí Obvodního báňského úřadu v Mostě ze dne 9. 7. 2001, č. j. 2313/01, s tím, že stanovením dobývacího prostoru nejsou dotčena vlastnická práva vlastníků dotčených pozemků. Podotkl, že organizace Procházka, spol. s r.o., splnila podmínky stanovené právními předpisy a je tedy organizací ve smyslu § 5a horního zákona a má platné oprávnění k hornické činnosti vydané Obvodním báňským úřadem v Mostě dne 16. 12. 1996. Dále uvedl, že oznámení o zahájení řízení o stanovení dobývacího prostoru veřejnou vyhláškou umožňuje § 28 odst. 5 horního zákona, přičemž stanovený dobývací prostor se rozprostírá na pozemcích již projednaných s následným opakovaným vyjádřením dotčených orgánů státní správy. Zdůraznil, že otázka střetu zájmů bude řešena v řízení o povolení hornické činnosti. Dále uvedl, že návrh dobývacího prostoru byl na začátku řízení projednán s V. M., předchozím vlastníkem pozemku parc. č. 107/25 v k.ú. Nučnický, a že stěžovatelé koupili předmětnou parcelu v okamžiku, kdy již bylo ukončeno projednávání návrhu s jednotlivými vlastníky dotčených pozemků. Dodal, že způsob a rozsah likvidace, sanace a rekultivace řeší vyhláška žalovaného ze dne 20.5.1988 č. 104/1988 Sb., o hospodárném využívání výhradních ložisek, o povolování a ohlašování hornické činnosti a ohlašování činnosti prováděné hornickým způsobem, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 104/1988 Sb.“).

Obvodní báňský úřad v Mostě vydal dne 9. 4. 2002, č. j. 1476/02, na základě žádosti společnosti Procházka, spol. s r.o., ze dne 27. 3. 2002 podle § 27 odst. 7 horního zákona předchozí souhlas ke smluvnímu převodu dobývacího prostoru Nučnický I., na organizaci Gravel, spol. s r.o. Dne 22. 4. 2002 uzavřela společnost Procházka, spol. s r. o., se společností Gravel, spol. s r. o., smlouvu o převodu dobývacího prostoru Nučnický I., kterou byl podle § 27 odst. 7 horního zákona ze spol. Procházka, spol. s r. o. na spol. Gravel, spol. s r. o. úplatně převeden dobývací prostor Nučnický I.

Společnosti Gravel, spol. s r.o., bylo následně vydáno potvrzení o zaevidování dobývacího prostoru Nučnický I., v němž je uvedeno, že Obvodní báňský úřad v Mostě na základě žádosti jmenované společnosti o zaevidování změny v držení dobývacího prostoru, doložené smlouvou o převodu dobývacího prostoru ze dne 22. 4. 2002, s účinností od 22.4.2002 zapisuje společnost Gravel, spol. s r.o., jako organizaci oprávněnou využívat výhradní ložisko šterkopísku v dobývacím prostoru Nučnický I., stanoveném rozhodnutím OBÚ ze dne 9.7.2001 č.j. 2313/01.

Dne 20. 7. 2002 společnost Gravel, spol. s r.o., požádala Obvodní báňský úřad v Mostě s odkazem na § 17 odst. 1 obchodního zákoníku o zajištění utajení skutečností o obchodní, výrobní či technické povaze související s činností společnosti, které tato považuje za obchodní tajemství. Jmenovaná společnost v žádosti uvedla, že se jedná zejména o smlouvu o převodu

dobývacího prostoru, přiznání z vydobytých nerostů a části dokumentace POPD či PVL obsahující skutečnosti, které se týkají kvality těžené suroviny.

Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 28. 1. 2005, č. j. 5 A 7/2002 - 215, zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2001 č. j. 2771/III/01/ a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud shledal do jisté míry opodstatněnou námitku stěžovatelů, že s nimi jakožto s vlastníky pozemku parc. č. 107/25 v k. ú. Nučnický nikdo za obchodní společnost Procházka, spol. s.r.o., neprojednával zřízení dobývacího prostoru. Jestliže návrhem na pokračování v řízení ze dne 18. 12. 2000 byla původní dokumentace nahrazena novým dobývacím prostorem, jehož plocha byla redukována, pak měl navrhovatel změnu návrhu na stanovení dobývacího prostoru projednat s vlastníky pozemků (v rozsahu změn jejich dotčení). Protože stěžovatelé již v rozhodné době byli dotčenými vlastníky, a současně i účastníky řízení, měl správní orgán zohlednit toto pochybení navrhovatele. Nejvyšší správní soud přisvědčil též námitce stěžovatelů, že návrh na stanovení dobývacího prostoru měl obsahovat návrh řešení sanace a rekultivace, a to s ohledem na § 2 odst. 4 písm. k) vyhlášky č. 172/1992 Sb., který vyžaduje, aby součástí příloh žádosti o stanovení dobývacího prostoru byl mj. „souhrnný plán sanace a rekultivace“. Ve spojení s touto skutečností dal Nejvyšší správní soud stěžovatelům za pravdu i v tom, že správní orgány obou stupňů porušily § 32 odst. 1 zák. č. 71/1967 Sb., neboť nezjistily přesně a úplně skutečný stav věci a neopatřily si potřebné aktuální podklady pro své rozhodnutí. Za zcela zásadní pro posouzení věci považoval Nejvyšší správní soud námitku stěžovatelů ohledně porušení § 33 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., neboť účastníci řízení sice byli vyrozuměni o pokračování v přerušném řízení a svolání ústního jednání veřejnou vyhláškou ze dne 27. 2. 2001, nicméně tímto oznámením, resp. vyrozuměním nemohl být v žádném případě naplněn účel citovaného ustanovení. Smyslem § 33 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb. totiž bylo umožnit účastníkům řízení, aby ve fázi před vydáním rozhodnutí mohli uplatnit své výhrady, resp. učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Správní orgán byl povinen stěžovatele vyrozumět v intencích § 33 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb. nikoliv při svolání ústního jednání, ale až před vydáním samotného rozhodnutí. Z dikce zmíněného ustanovení totiž vyplývá, že uvedenou možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí je třeba účastníkům řízení poskytnout až po ukončení zjišťování podkladů pro rozhodnutí. Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2001 s tím, že v dalším řízení je třeba, aby žalovaný po doplnění řízení před vydáním rozhodnutí poskytl stěžovatelům možnost postupu podle § 33 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb.

Rozhodnutím ze dne 31. 3. 2005, č. j. 553/II/05/138, zrušil žalovaný s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu rozhodnutí Obvodního báňského úřadu v Mostě ze dne 9. 7. 2001, č. j. 2313/01, jímž byl organizaci Procházka, spol. s r.o., stanoven dobývací prostor Nučnický I, a věc vrátil Obvodnímu báňskému úřadu v Mostě k novému projednání a rozhodnutí s tím, že je nezbytné doplnit předložený návrh na stanovení dobývacího prostoru o návrh řešení sanací a rekultivací, který je nutnou částí podkladů, na jejichž základě je dobývací prostor stanovován. Po uvedeném doplnění musí dát účastníkům řízení možnost se k věci vyjádřit. Obvodní báňský úřad v Mostě je podle žalovaného povinen projednat připomínky stěžovatelů jako účastníků řízení, kteří nabyli v průběhu řízení vlastnických práv k pozemku parc. č. 107/25 k.ú. Nučnický.

Organizace Gravel, spol. s r. o., podáním ze dne 2. 5. 2005 doplnila návrh na stanovení dobývacího prostoru o Plán rekultivace Nučnický I, což bylo veřejnou vyhláškou Obvodního báňského úřadu v Mostě oznámeno dne 13. 5. 2005 pod č. j. 2258/05. Účastníci byli dále vyzváni, aby se vyjádřili k doplněnému návrhu na stanovení dobývacího prostoru Nučnický I. ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení této výzvy. Současně bylo řízení přerušeno do doby než organizace

Gravel, spol. s r. o. doplní návrh na stanovení dobývacího prostoru o aktualizovaný seznam a adresy fyzických a právnických osob, které přicházejí v úvahu jako účastníci řízení a jsou jí známy, o aktualizované právní vztahy podle katastru nemovitostí a o mapu povrchu ve vhodném měřítku se zakreslením hranic dobývacího prostoru včetně vyznačení dotčených nemovitostí na povrchu, ověřenou hlavním důlním měříčem.

Stěžovatel J. K. dne 29. 5. 2005 sdělil Obvodnímu báňskému úřadu v Mostě, že předložený návrh na stanovení dobývacího prostoru Nučnický I. doplněný o plán sanace a rekultivace, který si přečetl v oznámení veřejnou vyhláškou na úřední desce v Travčicích, je pro posouzení zcela nedostačující. Dále uvedl, že nesouhlasí se zařazením parcely č. 107/25 v k. ú. Nučnický do dobývacího prostoru, takže k této parcele se bude vyjadřovat jako k sousedící v případě nového dobývacího prostoru. Po této úpravě dobývacího prostoru bude žádat mapu povrchu se zakreslením hranic nového dobývacího prostoru včetně vyznačení v něm dotčených nemovitostí rekultivací a sanací. Podáním ze dne 30. 5. 2005 sdělil společnosti Gravel, spol. s r. o., že nesouhlasí se zařazením pozemků ve svém vlastnictví do dobývacího prostoru Nučnický I. Dne 11. 6. 2006 uvedl, že ve věci odkazuje na své vyjádření ze dne 29. 5. 2005.

Stěžovatel V. K. se dne 4. 7. 2005 k věci vyjádřil tak, že plán sanace a rekultivace je problémem společnosti Gravel, spol. s r. o. a že ho do dnešního dne tato společnost, a ani obec ve věci stanovení dobývacího prostoru neoslovila, což považuje za nepřipustné. Časová lhůta daná veřejnou vyhláškou mu nedovoluje použít kvalifikované osoby a jejího názoru ke stanovení dobývacího prostoru. Protože mu organizace stanovující dobývací prostor nepředložily hranice dobývacího prostoru v katastru, nemůže návrh posoudit a projednat tak, aby nebyl krácen na svých právech. Stěžovatel požádal Obvodní báňský úřad v Mostě, aby řízení ve věci stanovení dobývacího prostoru Nučnický I. zastavil z důvodu nenaplňování a porušování právního názoru vysloveného v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2005, č. j. 5 A 7/2002 - 215, ze strany společnosti Gravel, spol. s r. o.

Veřejnou vyhláškou č. j. 3564/05, ze dne 7. 7. 2005, oznámil Obvodní báňský úřad v Mostě účastníkům řízení, že dnem 30. 6. 2005 pominuly překážky, pro které bylo správní řízení ve věci návrhu na stanovení dobývacího prostoru Nučnický I. přerušeno. Podle § 33 odst. 2 správního řádu dal správní orgán účastníkům řízení možnost vyjádřit se ve lhůtě 10ti dnů ode dne doručení oznámení k podkladům rozhodnutí ve věci návrhu na stanovení dobývacího prostoru a ke způsobu jejich zjištění, popř. podat návrhy na doplnění řízení před vydáním rozhodnutí. Současně vyznamenal účastníky řízení o tom, že do podkladů rozhodnutí a spisů ve věci návrhu na stanovení dobývacího prostoru lze nahlédnout u Obvodního báňského úřadu v Mostě v úředních hodinách v kterýkoliv pracovní den. Dále nařídil v dané věci ústní jednání na 26. 7. 2005 a účastníky řízení vyznamenal o tom, že svá stanoviska a připomínky mohou uplatnit nejpozději při tomto jednání, jinak k nim nemusí být přihlédnuto. Přílohou oznámení byla mapa povrchu se zakresleným dobývacím prostorem a kopie katastrální mapy.

Z protokolu o ústním jednání konaném dne 26. 7. 2005, kterého se zúčastnili mj. zástupci společnosti Gravel, spol. s r. o., a oba stěžovatelé, vyplývá, že účastníci byli seznámeni s průběhem řízení a byla jim dána možnost nahlédnout do všech podkladů rozhodnutí v uvedené věci, které však nikdo ze zúčastněných nevyužil. Následně byly projednávány připomínky, které stěžovatelé uplatnili ve svých podáních a při ústním jednání. Obvodní báňský úřad v Mostě se těmito vznesenými výtkami vypořádal způsobem, na nějž Nejvyšší správní soud pro stručnost a přehlednost odkazuje, přičemž podotkl, že nemůže přihlížet k připomínkám, které se nevztahují k danému řízení. Zdůraznil, že řízení o stanovení dobývacího prostoru je řízením, v němž se nejedná o povolení hornické činnosti, a že plán sanace a rekultivace nabývá své závaznosti pro organizaci až povolením hornické činnosti, neboť souhlas,

kterým se tento plán schvaluje, musí být závaznou součástí rozhodnutí o povolení hornické činnosti. Organizace Gravel, spol. s r. o. podotkla, že stěžovatelé měli možnost se vyjádřit k podkladům rozhodnutí a v této souvislosti odkázala na předmětné podání. Všichni zúčastnění se shodli na tom, že všem účastníkům řízení již byly předloženy mapy s vyznačenými hranicemi předmětného dobývacího prostoru ve vztahu ke katastru nemovitostí, a že plán sanace a rekultivace po odborné stránce přísluší k posouzení pouze příslušnému orgánu státní správy a vlastníků pozemků se týká až ve fázi zajišťování souhlasu k odnětí ze zemědělského půdního fondu. Stěžovatelé ani zástupci organizace Gravel, spol. s r. o., nevznesli žádné další připomínky.

Obvodní báňský úřad v Mostě vydal dne 15. 8. 2005, č. j. 5612/05, **rozhodnutí**, v němž podle § 27 odst. 1 horního zákona stanovil organizaci Gravel, spol. s r. o., dobývací prostor Nučnický I. ev. č. 7 1154 o plošném rozsahu 0,2975345 km². Podle rozhodnutí tvoří hranice stanoveného dobývacího prostoru nepravidelný třináctiúhelník s vrcholy určenými souřadnicemi v platném souřadnicovém systému JTSK, uvedenými v rozhodnutí. Pod povrchem byl dobývací prostor omezen svislými rovinami vedenými jeho povrchovými hranicemi. Dobývací prostor byl stanoven pro dobývání části výhradního ložiska šterkopísku Travčice, evidovaného pod č. 001 900. Pro dobývací prostor stanovil jako omezující podmínky, že do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí o povolení hornické činnosti podle plánu otvírky, přípravy a dobývání v tomto dobývacím prostoru, bude splacen finanční závazek vůči Ministerstvu životního prostředí ve výši 73 918 Kč a že vodovodní řád vedoucí přes jižní část dobývacího prostoru nebude do doby jeho přeložky narušen přípravnými nebo těžebními pracemi. Dále zamítl námítky stěžovatelů.

V odůvodnění rozhodnutí Obvodní báňský úřad v Mostě uvedl, z jakých podkladů při rozhodování vycházel a jak se vypořádal s konkrétními námitkami. K námitce V. K., že ho organizace Gravel, spol. s r. o., ani obec neoslovila ve věci stanovení dobývacího prostoru, uvedl, že zástupci organizace na ústním jednání dne 26. 7. 2005 doložili, že stěžovatel byl osloven dvakrát, zásilky byly uloženy dne 16. 5. 2005 a 23. 5. 2005 na poště, aniž by si je adresát vyzvedl. Zásilka obsahovala písemnost, jejímž předmětem byla žádost organizace o vyjádření ke stanovení dobývacího prostoru. Dále uvedl, že po doplnění řízení dal účastníkům řízení v souladu s § 33 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb. možnost vyjádřit se ve lhůtě stanovené v oznámení ze dne 7. 7. 2005, č. j. 3564/05 k podkladům rozhodnutí a ke způsobu jejich zjištění, popř. podat návrhy na doplnění řízení před vydáním rozhodnutí. Následná možnost, kdy účastníci řízení mohli uplatnit svá stanoviska a připomínky, byla dne 26. 7. 2005 při ústním jednání konaném u Obvodního báňského úřadu v Mostě. Stěžovatelům tak byla dána možnost vyjádřit se k návrhu na stanovení dobývacího prostoru, a to na základě uvedené výzvy organizace, a zejména pak možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a ke způsobu jejich zjištění na základě oznámení veřejnou vyhláškou a na ústním jednání dne 26. 7. 2005, kdy byla stěžovatelům dána možnost nahlédnout do dokumentace návrhu na stanovení dobývacího prostoru před vydáním rozhodnutí, které však stěžovatel V. K. nevyužil. K výtce, že nebyly předloženy hranice dobývacího prostoru v katastru nemovitostí, Obvodní báňský úřad v Mostě připomněl, že při ústním jednání dne 26. 7. 2005 se všichni zúčastnění shodli, že jim byly ze strany správního orgánu předloženy mapy s vyznačenými hranicemi dobývacího prostoru ve vztahu ke katastru nemovitostí. Dodal, že tyto mapy byly přílohou oznámení ze dne 7. 7. 2005, č. j. 3564/05, které bylo do vlastních rukou adresováno všem účastníkům řízení. Tuto písemnost si však stěžovatel na poště nevyzvedl. Stěžovateli bylo umožněno nahlédnout do spisu, jehož součástí je příslušná mapová dokumentace, při ústním jednání dne 26. 7. 2005, ale ani této možnosti nevyužil. K námitce V. K., že mu byla stanovena krátká lhůta pro kvalifikované posouzení návrhu na stanovení dobývacího prostoru, Obvodní báňský úřad v Mostě připomněl, že na základě jeho podnětu ze dne 4. 7. 2005 byla lhůta prodloužena do 26. 7. 2005. Pro úplnost dodal, že v rámci nového projednání učinil vůči účastníkům řízení první úkon dne 13. 5. 2005, a

to oznámením veřejnou vyhláškou, v němž vyzval účastníky řízení, aby se vyjádřili k doplněnému návrhu na stanovení dobývacího prostoru. Toto oznámení stěžovatel převzal dne 22. 6. 2005. Ústního jednání dne 26. 7. 2005 se stěžovatel rovněž zúčastnil. Stanovená lhůta tak byla dostatečná. K výhradě, že je postupováno v rozporu s právní názorem Nejvyššího správního soudu, Obvodní báňský úřad v Mostě uvedl, že při ústním jednání dne 26. 7. 2005 se účastníci včetně stěžovatele shodli na tom, že jsou činěny kroky k tomu, aby naplnil požadavky vyslovené v právním názoru obsaženém ve zrušovacím rozsudku Nejvyššího správního soudu a v rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2005. Řízení bylo doplněno o další potřebné doklady pro zjištění přesného a úplného stavu a po doplnění řízení před vydáním rozhodnutí byla účastníkům řízení poskytnuta možnost postupu podle § 33 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb. K námitce nedostatečnosti plánu sanace a rekultivace Obvodní báňský úřad v Mostě konstatoval, že posouzení plánu po odborné stránce přísluší pouze příslušnému orgánu státní správy a vlastníků pozemků se týká ve fázi zajišťování vyjádření k odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu. Do doby vydání souhlasu k odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu a povolení hornické činnosti je předložený návrh sanace a rekultivace pouze rámcovou studií, již nejsou dotčena práva a právem chráněné zájmy vlastníků nemovitostí. Tato námitka tak nemůže být relevantní v řízení o stanovení dobývacího prostoru, ale až v následném řízení, zejména v řízení o povolení hornické činnosti. Podle § 9 odst. 5 zákona č. 334/1992 Sb., je vyjádření vlastníků dotčených nemovitostí nedílnou součástí žádosti o odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu. Katastrální úřad provede změnu druhu pozemku podle § 10 odst. 8 zákona č. 334/1992 Sb. až na základě rozhodnutí vydaného podle zvláštního právního předpisu a ohlášení vlastníka. Rozhodnutím vydaným podle zvláštních předpisů by v tomto případě bylo rozhodnutí o povolení hornické činnosti, tj. rozhodnutí vydané v rámci správního řízení, které nemůže předcházet řízení o stanovení dobývacího prostoru. Výhrady stěžovatelů proti zařazení pozemků v jejich vlastnictví do dobývacího prostoru, neboť uvedené pozemky jsou výrobním prostředkem a stanovením dobývacího prostoru dojde ke krácení renty vztahující se k předčasnému odchodu do důchodu, byly odmítnuty s tím, že nesměřují proti řízení o stanovení dobývacího prostoru, ale k řízení o povolení hornické činnosti, protože stanovením dobývacího prostoru nejsou dotčena práva a právem chráněné zájmy vlastníků pozemků, na kterých se dobývací prostor stanovuje a stěžovatelům nic nebrání, aby tyto pozemky i nadále využívali k zemědělským účelům. Obvodní báňský úřad v Mostě zdůraznil, že vlastníci pozemků nebudou omezeni v současné způsobu užívání nemovitostí, neboť zahájit dobývání výhradního ložiska ve stanoveném dobývacím prostoru může organizace až po vydání povolení k hornické činnosti. Pokud organizace požádá o vydání tohoto povolení, musí správnímu orgánu doložit, že střety zájmů byly vyřešeny. Závisí na vůli vlastníků dotčených nemovitostí, zda v budoucnu dají kladné vyjádření k vynětí půdy ze zemědělského půdního fondu za účelem dobývání výhradního ložiska a následně souhlas s povolením hornické činnosti v rozsahu otvírky, přípravy a dobývání výhradního ložiska.

Dne 29. 8. 2005 a dne 31. 8. 2005 se na Obvodní báňský úřad v Mostě dostavil stěžovatel V. K., aby nahlédl do spisu ve věci stanovení dobývacího prostoru Nučnický I. Poté, co tak učinil, mu byly poskytnuty veškeré požadované informace včetně ze spisu pořízených kopií s výjimkou „Smlouvy o převodu dobývacího prostoru Nučnický I.“ ze společnosti Procházka s r. o. na společnost Gravel s.r.o., ze dne 22. 4. 2004, neboť tato smlouva byla označena za obchodní tajemství dle § 9 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím.

Proti tomuto rozhodnutí podali stěžovatelé **odvolání**, v němž poukázali na to, že V. K. podal v roce 1992 v souladu s § 7 zákona č. 95/1999 Sb., o podmínkách převodu zemědělských a lesních pozemků z vlastnictví státu na jiné osoby (dále jen „zákon č. 95/1999 Sb.“), Pozemkovému fondu ČR žádost o převod pozemku parc. č. 107/36 v k. ú. Nučnický do jeho vlastnictví. Pozemkový fond ČR odmítl tuto parcelu na žalobce převést s odvoláním na předkupní právo držitele dobývacího prostoru. Právního nároku se tak žalobce domáhá soudní

cestou, neboť jeho žádost byla podána dřív, než bylo rozhodnuto o stanovení dobývacího prostoru Nučnický I. Stěžovatelé v odvolání namítli, že stanovený dobývací prostor protíná komunikace na pozemku parc.č. 244 v k.ú. Nučnický, která umožňuje jediný přístup zemědělské techniky používané žalobci na pozemky v jejich vlastnictví parc.č. 107/22, 107/25 a 107/26 v k.ú. Nučnický, když komunikace parc.č. 220/2 spojující obce Počaply a Nučnický svými technickými parametry a zaústěním do obce Trávčice a Počaply neumožňuje přístup zemědělské techniky na výše uvedené pozemky a hospodaření na nich. Na základě uvedených skutečností stěžovatelé namítli, že jsou ve smyslu § 28 odst. 2 horního zákona účastníky řízení o stanovení dobývacího prostoru a mají zájem na zrušení navrhovaného dobývacího prostoru. Podle jejich názoru tak nebyly splněny podmínky stanovené zrušovacím rozsudkem Nejvyššího správního soudu a rozhodnutím žalovaného ze dne 31. 3. 2005, neboť nebyl doplněn návrh na stanovení dobývacího prostoru o řešení sanací a rekultivací, nebyla jim dána možnost se k věci vyjádřit a nebyly projednány jejich připomínky jako vlastníků pozemkové parcely č. 107/25 v k. ú. Nučnický.

Dále namítli, že spol. Gravel, spol. s r. o., není právním nástupcem spol. Procházka, spol. s r. o., která podala návrh na stanovení dobývacího prostoru. Společnost Gravel, spol. s r. o., nikdy žádost o zřízení dobývacího prostoru Nučnický I. nepodala a vzhledem ke zrušení původního rozhodnutí nikdy nemohla vstoupit do práv a povinností souvisejících s dobývacím prostorem, neboť tento neexistoval a není zapsán v evidenci dobývacích prostorů vedené žalovaným. V rozhodnutí Obvodního báňského úřadu v Mostě není uveden právní důvod procesního nástupnictví firmy Gravel, spol. s r. o., a v podkladových materiálech chybí odvolání na smlouvu nebo dohodu, na základě které byl uskutečněn převod práv a povinností z navrhovatele, firmy Procházka, spol. s r.o., na firmu Gravel, spol. s r.o. Mezi podklady rozhodnutí se sice nachází smlouva o převodu dobývacího prostoru Nučnický I. ze dne 22. 4. 2002 na firmu Gravel, spol. s r. o., tento dobývací prostor byl však zrušen a žádná nová smlouva nebo dohoda v podkladech rozhodnutí uvedena není. Odmítnutí poskytnutí smlouvy o převodu dobývacího prostoru Nučnický I. V. K. s poukazem na ochranu obchodního tajemství je podle názoru stěžovatelů v rozporu se závazným názorem Nejvyššího správního soudu a žalovaného a svědčí o snaze znemožnit účastníkům řízení přístup k podkladům rozhodnutí. Brojili také proti tomu, že při stanovení dobývacího prostoru nebyl respektován jejich opakovaně vyjádřený nesouhlas se zřízením dobývacího prostoru na pozemcích v jejich vlastnictví.

Z úředního záznamu vyplývá, že dne 6. 9. 2005 J. K. telefonicky informoval Obvodní báňský úřad v Mostě, že si smlouvu o převodu dobývacího prostoru Nučnický I. ze dne 22. 4. 2004 opatřil jinou cestou. Téhož dne byl jednatel firmy Gravel, spol. s r. o., dotázán, zda souhlasí s poskytnutím této smlouvy J. K. Na tento dotaz jednatel firmy uvedl, že firma smlouvu i nadále považuje za součást obchodního tajemství. Dne 31. 8. 2005 na Obvodní báňský úřad v Mostě dostal V. K., aby nahlédl do spisů ve věci stanovení dobývacího prostoru Nučnický I., zejm. pak do smlouvy o převodu dobývacího prostoru ze dne 22. 4. 2002. Do uvedené smlouvy mu nebylo umožněno nahlédnout, neboť ji společnost Gravel, spol. s r. o. považuje za obchodní tajemství.

Nejvyšší správní soud dále ze spisu zjistil, že Obecní úřad v Trávčicích oznámil společnosti Gravel, spol. s r.o., že parcela č. 244 v k.ú. Nučnický coby cesta v této lokalitě historicky nikdy neexistovala. Vznikla v rámci pozemkové úpravy na základě vize územního rozvoje z důvodu odlehčení přepravy písku přes obec Nučnický k řece Labi. Pozemkovým úřadem byla schválena 2. 5. 1997 a vlastnické právo k ní bylo vloženo pro obec Trávčice dne 17. 12. 1998.

Společnost Gravel, spol. s r.o., (dále též „organizace“) ve **vyjádření k odvolání** zdůraznila, že návrh na stanovení dobývacího prostoru byl se stěžovateli v průběhu řízení několikrát projednáván, a to jak zástupci společnosti, tak správním orgánem. Organizace se rovněž ohradila proti názoru stěžovatelů, že nebyly splněny podmínky stanovené v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Zdůraznila, že plán sanace a rekultivace byl doplněn dne 2. 5. 2005 a po doplnění návrhu dostali všichni účastníci řízení, tedy i stěžovatelé, možnost se k doplněnému podání vyjádřit. Tato skutečnost jim byla sdělena oznámením Obvodního báňského úřadu v Mostě ze dne 13. 5. 2005, která byla vydána veřejnou vyhláškou. Stěžovatelé se zúčastnili i projednávání připomínek ke stanovení dobývacího prostoru dne 26. 7. 2005. Dále s podrobným odůvodněním odmítla jednotlivé námitky s odůvodněním, na něž Nejvyšší správní soud pro stručnost odkazuje. Za nepravdivé a lživé také označila tvrzení, že není právním nástupcem společnosti Procházka, spol. s r. o., rozvedla v tomto směru své úvahy a zejména odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2005, č. j. 5 A 7/2002 - 215. Navrhla proto, aby žalovaný odvolání zamítl.

Žalovaný toto odvolání a odvolání paní V. T. přezkoumal a rozhodnutím ze dne 1. 12. 2005, č. j. 3525/III/05/138, je **zamítl**. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že návrh na stanovení dobývacího prostoru byl doplněn o Plán rekultivací Nučnický I. podáním ze dne 2. 5. 2005, vypracovaným v souladu s § 6 zákona č. 334/1992 Sb. Oznámením veřejnou vyhláškou ze dne 13. 5. 2005 byli účastníci řízení vyzváni k vyjádření k doplněnému návrhu a byl jim poskytnut časový prostor, aby se k návrhu řešení vyjádřili. Protože správní řízení bylo doplněno, mohli se stěžovatelé vyjádřit k uvedenému doplnění, čehož také využili dne 2. 6. 2005, 15. 6. 2005 a 4. 7. 2005. Stěžovatelům byly poskytnuty podklady, na jejichž základě bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a to před vydáním rozhodnutí. Stěžovatelé byli obesláni k projednání připomínek na den 26. 7. 2005, v němž byli seznámeni s průběhem řízení a byla jim dána možnost nahlédnout do všech podkladů ve věci a že všechny jejich připomínky byly projednány.

K výtkám stěžovatelů, že plán sanace a rekultivace je nedostatečný pro posouzení, odkázal žalovaný na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně a k věci dodal, že v řízení o stanovení dobývacího prostoru jde podle § 27 odst. 6 horního zákona o rozhodnutí o využití území, a nikoliv o povolení hornické činnosti. Podle § 2 odst. 4 písm. k) vyhlášky č. 172/1992 Sb., se v řízení o stanovení dobývacího prostoru jedná o návrh řešení sanací a rekultivací, který v tomto řízení nemá a nemůže mít definitivní podobu budoucí rekultivace, protože až ve správním řízení o povolení hornické činnosti se rozhoduje o tom, v jakém rozsahu bude výhradní ložisko dobýváno s vymezením jednotlivých pozemků, na kterých se tak má stát, jakou dobývací metodou, do jaké hloubky pod povrchem atd. Všechny tyto podmínky stanoví vyhláška č. 104/1988 Sb., která v souladu s horním zákonem stanoví podmínky plánu likvidace, který zahrnuje sanaci a rekultivaci území, a to na základě dalšího správního řízení, v němž je rozhodováno o postupu reflektujícím na zahlazení následků skutečně provedené hornické činnosti. Žalovaný připomněl, že pohlíží na vlastníka pozemku parc. č. 107/22 v k. ú. Nučnický, jenž se nachází mimo navržený dobývací prostor, jako na účastníka řízení s přihlédnutím k tomu, že se jedná o pozemek, který je ze tří čtvrtin obklopen navrženým dobývacím prostorem. Podotkl, že se v rámci tohoto řízení necítí být povolán, aby se vyjadřoval k žádosti žalobce V. K. o převod pozemku parc.č. 107/36 v k. ú. Nučnický do jeho vlastnictví. Zdůraznil však, že případným převodem na osobu, která již je účastníkem správního řízení, nedochází ke změně hmotněprávního vztahu tohoto účastníka ve správním řízení. Nadto dodal, že nelze nevidět účelovost tohoto návrhu.

Námítku, že společnost Gravel, spol. s r. o., není právním nástupcem společnosti Procházka, spol. s r. o., žalovaný odmítl s tím, že k tomu, aby určitý subjekt měl postavení účastníka řízení, postačí pouhý předpoklad existence jeho práv, právem chráněného zájmu nebo povinnosti. Povinností správního orgánu v průběhu řízení je zkoumat podmínky přiznání postavení účastníka řízení a vyvozovat z nich jeho důsledky. O tom se nevydává správní rozhodnutí, ledaže by správní orgán odmítl takovému účastníku postavení v řízení přiznat. Žalovaný konstatoval, že z důkazů provedených ve správním řízení bylo zřejmé, že právním nástupcem ve správním řízení o stanovení dobývacího prostoru je společnost Gravel, spol. s r. o. Žalovaný také odkázal na rozsudek ze dne 28. 1. 2005, č. j. 5 A 7/2002 - 215, kde Nejvyšší správní soud zmiňuje společnost Gravel, spol. s r. o., jako právního nástupce společnosti Procházka, spol. s r. o., v souvislosti s přerušением řízení. Smlouva o převodu dobývacího prostoru ze dne 22. 4. 2002 byla společností Gravel, spol. s r. o., označena jako dokument obsahující obchodní tajemství, což je žalovaný povinen respektovat. V souladu s tím bylo stěžovatelům odepřeno nahlédnutí do tohoto dokumentu. Předmětná smlouva o převodu dobývacího prostoru je dohodou, z níž vyplývá vstup společnosti Gravel, spol. s r. o., do práv a povinností předchůdce, a to ke všem právům a povinnostem týkajícím se dobývacího prostoru, tj. také k právům a povinnostem týkajícím se správního řízení, jímž byl dobývací prostor stanoven. Tato smlouva zrušením dobývacího prostoru nezanikla a její další funkci je třeba chápat jako společný projev vůle obou smluvních stran, aby veškerá práva a povinnosti týkající se dobývacího prostoru byla převedena na společnost Gravel, spol. s r. o., tedy i práva k postavení této společnosti jako subjektu, jemuž má být dobývací prostor v pokračování řízení stanoven. Vzhledem k uvedenému má žalovaný za prokázané, že společnost Gravel, spol. s r. o., je právním nástupcem společnosti Procházka, spol. s r. o., v řízení o stanovení dobývacího prostoru. Podle žalovaného tak byly splněny veškeré podmínky uvedené ve zrušovacím rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2005 a v rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2005.

Proti napadenému rozhodnutí žalovaného podali stěžovatelé **žalobu**, v níž namítli, že Obvodní báňský úřad v Mostě po zrušení jeho předchozího rozhodnutí ze dne 9. 7. 2001, č. j. 2313/01, kterým byl stanoven dobývací prostor Nučnický I. pro firmu Procházka, spol. s r. o., pokračoval ve správním řízení o stanovení dobývacího prostoru s firmou Gravel, spol. s r. o., nikoliv s původním navrhovatelem, jímž byla firma Procházka, spol. s r. o. Podle stěžovatelů dobývací prostor Nučnický I. zanikl ze zákona a od samého počátku, neboť bylo výše popsáním postupem bylo zrušeno rozhodnutí Obvodního báňského úřadu v Mostě ze dne 9. 7. 2001, č. j. 2313/01. Podle stěžovatelů tak pozbyla platnosti veškerá ustanovení smluv, jejichž předmětem byl dobývací prostor Nučnický I., a to včetně smlouvy o převodu dobývacího prostoru Nučnický I. ze dne 22. 4. 2002, uzavřené mezi stranami Procházka, spol. s r. o. a Gravel, spol. s r. o. Napadené rozhodnutí je podle stěžovatelů nezákonné, neboť žalovaný s odvoláním na smlouvu o převodu dobývacího prostoru ze dne 22. 4. 2004 mezi společnostmi Procházka, spol. s r. o. a Gravel, spol. s r. o. pokračoval v řízení o zřízení dobývacího prostoru Nučnický I. se spol. Gravel, spol. s r. o., přestože se nejedná o řízení, které se zahajuje z podnětu správního úřadu, ale na základě návrhu účastníka, jímž byla spol. Procházka, spol. s r. o. Společnost Gravel, spol. s r. o., mohla v řízení o stanovení dobývacího prostoru podle názoru stěžovatelů vystupovat jako účastník řízení, jehož práva mohou být zřízením dobývacího prostoru Nučnický I. dotčena, nikoliv však jako účastník řízení, v jehož prospěch svědčí práva vzniklá z rozhodnutí o zřízení dobývacího prostoru. Uvedli, že ve spise se nenachází žádná nová smlouva uzavřená mezi spol. Procházka, spol. s r. o., a spol. Gravel, spol. s r. o., která by umožňovala vstup spol. Gravel, spol. s r. o., do správního řízení, respektive záměnu účastníků tohoto správního řízení na straně navrhovatele, po zrušujícím rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Ve spise je pouze smlouva o převodu dobývacího prostoru ze dne 22. 4. 2002. Stěžovatelé se také ohradili proti tomu, že jim nebyla předložena žádná smlouva svědčící o právním nástupnictví spol. Gravel, spol. s r. o., když jim nebylo umožněno nahlédnutí do smlouvy o převodu

dobývacího prostoru ze dne 22. 4. 2002 uzavřené mezi Procházka, spol. s r. o., a Gravel, spol. s r. o., s odůvodněním, že se podle § 9 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, jedná o ochranu nutnou pro zachování obchodního tajemství. Podle stěžovatelů je takový postup nezákonný, neboť je v rozporu s § 33 odst. 2 a ust. § 32 zákona č. 71/1967 Sb. Pokud žalovaný tak postupoval, rozhodl v rozporu s právním názorem Nejvyššího správního soudu uvedeným v rozsudku ze dne 28. 1. 2005, č. j. 5 A 7/2002 - 215.

Stěžovatelé dále namítli, že rozhodnutí Obvodního báňského úřadu v Mostě nesplňuje podmínky, které jsou zákonem dány pro stanovení, změny a zrušení dobývacího prostoru ve smyslu § 27 horního zákona ani po formální stránce. V rozporu s § 27 odst. 3 horního zákona ve spojení s § 3 odst. 1 písm. f) vyhlášky č. 172/1992 Sb. není v rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru uveden termín započetí dobývání výhradního ložiska. Dále nesplňuje podmínku stanovenou v § 27 odst. 4 horního zákona ve spojení s § 3 odst. 1 písm. e) vyhlášky č. 172/1992 Sb., neboť neobsahuje s výjimkou vodovodu omezení a technické podmínky týkající se komunikace parc. č. 244 v obci Travčice, k. ú. Nučnický, která je ve vlastnictví obce Travčice a vede napříč dobývacím prostorem, kterou používají pro přístup k jejich výše uvedeným pozemkům. Rovněž nebyla stanovena ochranná pásma kolem pozemků ve vlastnictví stěžovatelů parc. č. 107/25, parc. č. 107/26 a parc. č. 107/22 v k. ú. Nučnický, která nejsou součástí dobývacího prostoru Nučnický I. Podle stěžovatelů nelze řešení těchto omezení a technických podmínek přesouvat do stádia povolování hornické činnosti, a tyto zásadní otázky mají být vyřešeny již ve správním řízení o stanovení dobývacího prostoru.

Stěžovatel J. K. dále namítl, že mu byla upřena 30-ti denní lhůta pro odpověď, stanovená ve výzvě k vyjádření vydané společností Gravel, spol. s r. o. podle § 27 odst. 5 horního zákona, neboť nebyl přítomen v místě svého bydliště, a proto si výzvy nevyzvedl. Rovněž uvedl, že protokol z 26. 7. 2005 nepodepsal a že vznesl námitky ohledně cesty č. 244 a pozemku parc. č. 107/22 s cílem, aby se stali účastníky řízení i ohledně tohoto pozemku.

Podle stěžovatelů je napadené rozhodnutí v rozporu s čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, podle kterého je nucené omezení vlastnického práva možné ve veřejném zájmu, a to na základě zákona a za náhradu. V podnikatelské činnosti společností Procházka, spol. s r. o. nebo Gravel, spol. s r. o., nelze spatřovat veřejný zájem, ale pouze soukromý zájem vycházející z předmětu jejich podnikání. Správní orgány jsou povinny respektovat vůli stěžovatelů a neomezovat jejich vlastnické právo, zejm. pak nesmí zahrnout jejich pozemky do dobývacího prostoru Nučnický I.

Podle stěžovatelů rozhodovaly správní orgány podjatě a zvýhodnily spol. Gravel, spol. s r. o., což je patrné i z odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný uvedl, že žaloba stěžovatele V. K. podaná u Okresního soudu v Litoměřicích o stanovení povinnosti Pozemkovému fondu ČR uzavřít s ním kupní smlouvu na parcelu parc. č. 107/36 v k. ú. Nučnický, ve vlastnictví státu, byla podána bez jakéhokoliv opodstatnění a je účelová. V. K. totiž údajně vznikl ze zákona č. 95/1999 Sb., o podmínkách převodu zemědělských a lesních pozemků z vlastnictví státu na jiné osoby, právní nárok na uzavření kupní smlouvy na tento pozemek ve vlastnictví státu dříve než spol. Procházka, spol. s r. o. Po zániku dobývacího prostoru Nučnický I. v důsledku rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2005, č. j. 553/II/0538 pak nic nebránilo Pozemkovému fondu ČR uspokojit oprávněný nárok stěžovatele V. K. a uzavřít s ním kupní smlouvu, což ale neučinil, a proto se stěžovatel domáhal svého práva žalobou. Podle stěžovatelů je jednatel společnosti Gravel, spol. s r. o., pan Řepa, ve střetu zájmů, neboť je zároveň starostou obce Travčice.

Z těchto důvodů navrhli, aby městský soud zrušil napadené rozhodnutí a zrušil i rozhodnutí Obvodního báňského úřadu v Mostě a vrátil věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném **vyjádření k žalobě** uvedl, že nesouhlasí s tím, že by v průběhu řízení došlo k porušení zákona, a podrobně se vypořádal s žalobními námitkami. Uvedl, že termín započetí dobývání výhradního ložiska lze jen obtížně předvídat, což prakticky vylučuje, aby byl v rozhodnutí uveden časový termín započetí dobývání výhradního ložiska, a proto jej také v rozhodnutí neuvedl. Absenci termínu započetí dobývání v jeho rozhodnutí nepovažuje žalovaný za vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí. K námitce, že nebyla stanovena ochranná pásma kolem pozemků ve vlastnictví stěžovatelů podotkl, že to není předmětem řízení o stanovení dobývacího prostoru, ale až správního řízení o povolení hornické činnosti, které zpravidla následuje po řízení o stanovení dobývacího prostoru a kde se předpokládá vyřešení všech střetů zájmů podle § 33 odst. 5 horního zákona. Odmítl také námitku týkající se údajného omezení jejich vlastnických práv, neboť stávající způsob využívání pozemků není samotným stanovením dobývacího prostoru nijak dotčen a takové rozhodnutí vlastníky pozemků nijak neomezuje, protože neumožňuje těžební organizaci ani nikomu jinému zahájit jakoukoliv činnost ve stanoveném dobývacím prostoru. K dalším výtkám uvedl obdobnou argumentaci jako v odůvodnění svého rozhodnutí. Navrhl proto, aby soud žalobu zamítl. Zástupce osoby zúčastněné na řízení při jednání před soudem uvedl, že se připojuje ke stanovisku vyjádřenému žalovaným.

Městský soud v odůvodnění napadeného **rozsudku** uvedl, že nemohou obstát výtky stěžovatelů proti tomu, že po zrušení rozhodnutí Obvodního báňského úřadu v Mostě ze dne 9. 7. 2001, č. j. 2313/01, bylo ve správním řízení o stanovení dobývacího prostoru pokračováno s Gravel, spol. s r. o., a nikoliv s původním navrhovatelem, jímž byla spol. Procházka, spol. s r. o. Společnost Gravel, spol. s r. o. se totiž stala právním nástupcem původního navrhovatele na základě smlouvy o převodu dobývacího prostoru a podle § 18a zákona č. 61/1988 Sb. o hornické činnosti, výbušninách a o státní báňské správě, ve znění pozdějších předpisů, jsou vydaná rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru závazná i pro právní nástupce účastníků řízení. Následky smlouvy o převodu dobývacího prostoru trvaly i po zrušení rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru ze dne 9. 7. 2001 a účastníkem řízení tak i nadále byla Gravel, spol. s r. o. Městský soud pro úplnost doplnil, že i Nejvyšší správní soud ve svém předchozím rozsudku označil Gravel, spol. s r. o., za právního nástupce společnosti Procházka, spol. s r. o.

Městský soud rovněž uvedl, že správní orgán prvního stupně nepochybil, pokud stěžovatelům odmítl poskytnout k nahlédnutí smlouvu o převodu dobývacího prostoru uzavřenou dne 22. 4. 2002 mezi oběma společnostmi z důvodu ochrany zachování obchodního tajemství. Podle něj totiž skutečnosti uvedené v předmětné smlouvě, především výše úplaty sjednané za převod dobývacího prostoru, představují obchodní tajemství ve smyslu § 17 obchodního zákoníku, a není žádný důvod, proč by stěžovatelé měli být s těmito informacemi proti vůli Gravel, spol. s r. o. seznámeni. Stěžovatelé nebyli tímto postupem zkráceni na svém právu se k věci vyjádřit, neboť nesporně věděli, že citovaná smlouva byla uzavřena a že jejím předmětem je převod stanoveného dobývacího prostoru z původního navrhovatele na Gravel, spol. s r. o. O této skutečnosti, která je v předmětné smlouvě jedinou relevantní skutečností (na rozdíl od informace o sjednané výši úplaty) byli zpraveni např. již z předchozího souhlasu k převodu dobývacího prostoru vydaného Obvodním báňským úřadem v Mostě dne 9. 4. 2002. Nadto připomněl, že § 32 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., jehož se stěžovatelé v souvislosti s touto žalobní námitkou rovněž dovolávají, neupravuje procesní práva účastníků řízení, ale stanoví správnímu orgánu povinnost zjistit přesně a úplně skutečný stav věci

a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí, čemuž správní orgány obou stupňů evidentně dostály, protože měly při rozhodování k dispozici uvedenou smlouvu.

K námitce, že rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru neobsahuje v rozporu s § 27 odst. 3 horního zákona termín započetí dobývání výhradního ložiska, městský soud uvedl, že stanovení konkrétního termínu započetí dobývání výhradního ložiska je v podstatě vyloučeno v důsledku nemožnosti správního orgánu předvídat časový průběh a výsledek všech úkonů a správních řízení, které musí zahájení dobývacích prací předcházet (vypracování plánu otvírky, přípravy a dobývání, zajištění potřebných vyjádření a stanovisek dotčených orgánů státní správy, vyřešení střetu zájmů podle § 33 horního zákona, řízení o povolení hornické činnosti). Městský soud tak ve shodě s názorem žalovaného a Nejvyššího správního soudu vyjádřeného ve zrušovacím rozsudku ze dne 28. 1. 2005, č. j. 5 A 7/2002 - 215, shledal, že neuvedení termínu započetí dobývání výhradního ložiska v rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru nelze považovat za vadu, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Výhrada stěžovatelů, že rozhodnutí neobsahuje žádná ochranná pásma či omezující a technické podmínky týkající se komunikace na pozemku parc. č. 244 v obci Travčice, k. ú. Nučnický, a pozemků parc. č. 107/25, 107/26 a 107/22 v k. ú. Nučnický, je podle městského soudu neodůvodněná, protože omezení nebo zvláštní technické podmínky se v tomto řízení stanoví pouze pro zajištění zákonem chráněných zájmů a nikoli pro zajištění soukromých zájmů, jak je tomu v případě stěžovatelů. Podotkl také, že samotné stanovení dobývacího prostoru nijak stěžovatele neomezuje užívat předmětnou komunikaci vedoucí napříč dobývacím prostorem ani výše uvedené pozemky ať už vně či uvnitř stanoveného dobývacího prostoru. Z tohoto důvodu nepřisvědčil ani námitce, že napadené rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou v rozporu s čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, podle kterého je nucené omezení vlastnického práva možné jen ve veřejném zájmu, a to na základě zákona a za náhradu. Nuceným omezením jejich vlastnického práva by bylo teprve případné vyvlastnění těchto pozemků podle § 33 odst. 4 ve spojení s § 31 odst. 4 horního zákona, k němuž však může v souladu se zákonem dojít jen tehdy, pokud by veřejný zájem na využití výhradního ložiska převažoval nad oprávněným zájmem žalobců coby vlastníků dotčených pozemků.

Nesouhlas stěžovatelů s tím, aby jejich pozemky parc. č. 107/25 a parc. č. 107/26 v k. ú. Nučnický byly součástí dobývacího prostoru, ještě neznamená, že správní orgán je povinen tento jejich projev vůle bez dalšího respektovat a nesmí tyto pozemky do dobývacího prostoru zahrnout. Horní zákon ani jiný právní předpis nestanoví jako podmínku pro vydání rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru souhlas vlastníků jednotlivých pozemků zahrnutých do dobývacího prostoru. Stěžovatelé tak jako vlastníci dotčených pozemků mají právo být v posuzované věci účastníky řízení a uplatnit své připomínky, které musí být náležitě vypořádány, což dle soudu byly. Nemají však v případě projeveného nesouhlasu právo na vynětí svých pozemků z navrženého dobývacího prostoru.

Městský soud podle § 71 odst. 2 věta třetí a § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) nepřihlížel k námitkám uplatněným až po uplynutí zákonem stanovené lhůty pro rozšíření žaloby. Neposuzoval tak námitku, že stěžovatelům bylo upřeno právo nahlédnout do správního spisu, že v případě převodu dobývacího prostoru na spol. Gravel, spol. s r.o., mělo být správním orgánem vydáno rozhodnutí upozornující účastníky řízení na záměnu účastníků na straně navrhovatele, že stěžovateli J. K. byla upřena lhůta pro odpověď, stanovená ve výzvě k vyjádření vydané spol. Gravel, spol. s r. o. podle § 27 odst. 5 horního zákona, že starosta obce Travčice, který byl současně navrhovatelem dobývacího prostoru, nechal vypracovat návrh dobývacího prostoru v podobě nepravidelného

třináctiúhelníku tak, aby stěžovatel V. K. nebyl účastníkem řízení, pokud jde o pozemek parc. č. 107/22 v k. ú. Nučnický (k této námitce městský soud pouze jako obiter dictum uvedl, že účastenství stěžovatelů nebylo nikdy v řízení zpochybněno), že jednatel společnosti Gravel, spol. s r. o., pan Řepa, je ve střetu zájmů, neboť je zároveň starostou obce Travčice, že v průběhu tak dlouhého řízení měla být vyžádána nová stanoviska a vyjádření žalobců a že nesouhlasí se zněním protokolu o ústním jednání konaném dne 26. 7. 2005 u Obvodního báňského úřadu v Mostě. Přesto k námitce stěžovatelů týkající se znění protokolu o ústním jednání konaném dne 26. 7. 2005 u Obvodního báňského úřadu v Mostě uvedl, že stěžovatelé byli účastní předmětného ústního jednání před správním orgánem, a svými podpisy též stvrdili správnost obsahu protokolu pořízeného o průběhu jednání. Nic na tom nemění skutečnost, že podpis J. K. se zřejmě nedopatřením nachází o něco níže než podpisy ostatních zúčastněných osob, v odstavci „Přílohy.“ Obsah protokolu o jednání pak prokazuje, že žalobcům byla dána možnost nahlédnout do všech podkladů rozhodnutí v uvedené věci, které však nevyužili, a že jim byly též předloženy mapy s vyznačenými hranicemi dobývacího prostoru. Tvrzení, že správní orgán nevyhověl návrhu žalobců na doplnění protokolu o některé jejich připomínky, aniž by to bylo v protokolu uvedeno, je s odstupem času nepřezkoumatelné a dle názoru soudu nevěrohodné. Městský soud rovněž neshledal v dané věci podjatost pracovníků žalovaného a uvedl, že ji rozhodně nelze dovozovat ze zmínky o účelovosti podané žaloby u Okresního soudu v Litoměřicích. Z těchto důvodů městský soud žalobu stěžovatelů podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou a rozhodl o nákladech řízení.

Stěžovatelé podali proti rozsudku Městského soudu v Praze **kasační stížnost** z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., v níž namítli, že jim v rozporu s § 32 a § 33 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), v tehdy platném a účinném znění (dále jen „zák. č. 71/1967 Sb.“) a § 36 odst. 1, 2 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), nebyla dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí týkajícími se plánu sanace a rekultivace dobývacího prostoru Nučnický I. a vyjádřit se k němu. Podle stěžovatelů totiž návrh na stanovení dobývacího prostoru neobsahoval plán sanace a rekultivace v souladu s § 2 odst. 4 písm. k) prováděcí vyhlášky Českého báňského úřadu č. 172/1992 Sb., o dobývacích prostorech (dále jen „vyhláška č. 172/1992 Sb.“). Obvodní báňský úřad v Mostě se měl zabývat návrhem na řešení sanací a rekultivací dříve než rozhodl o stanovení dobývacího prostoru. Protože tak údajně neučinil, nerespektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu, který vyslovil ve svém rozsudku ze dne 28. 1. 2005, č. j. 5 A 7/2002 - 215. Z těchto důvodů navrhli, aby Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil rozsudek Městského soudu v Praze a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Zároveň stěžovatelé požádali Nejvyšší správní soud, aby přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

Žalovaný v písemném vyjádření ke kasační stížnosti odmítl výtky stěžovatelů s tím, že jak žalovaný, tak správní orgán prvního stupně striktně respektoval názor Nejvyššího správního soudu, a proto byl návrh na stanovení dobývacího prostoru doplněn o Plán rekultivací Nučnický I., který byl následně dne 28. 2. 2005 aktualizován. Podotkl, že stěžovatelé měli možnost se k němu vyjádřit před vydáním rozhodnutí, což také učinili. Podle žalovaného se s námitkami stěžovatelů náležitě vypořádal v odůvodnění rozhodnutí jak on, tak také správní orgán prvního stupně. Zdůraznil, že návrh řešení sanace a rekultivace podle § 2 odst. 4 písm. k) vyhlášky č. 172/1992 Sb. nemá a ani v tomto řízení nemůže mít definitivní podobu budoucí rekultivace, protože teprve v následném řízení o povolení hornické činnosti se rozhoduje o tom, v jakém rozsahu bude výhradní ložisko dobýváno, na kterých pozemcích bude těženo, jakou metodou, do jaké hloubky atd. Rovněž odmítl návrh stěžovatelů, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek, neboť jednak stěžovatelům nemůže vzniknout nenahraditelná újma a jednak by přiznáním odkladného účinku byla nepřiměřeným způsobem dotčena nabytá práva Gravel, spol. s r. o.

Ke kasační stížnosti podala vyjádření také Gravel, spol. s r.o., podle níž je kasační stížnost nepřijatelná ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., a proto by ji měl Nejvyšší správní soud odmítnout. Pokud by Nejvyšší správní soud nedospěl k tomuto závěru, měl by kasační stížnost zamítnout, neboť rozsudek městského soudu je zcela správný a zákonný. Zdůraznila, že kasační stížnost obsahuje pouze jedinou námitku spočívající v tvrzení, že stěžovatelé neměli možnost se před vydáním rozhodnutí seznámit s plánem sanace a rekultivace. Tato námitka je však podle jejího názoru jednoznačně vyvrácena protokolem ze dne 26. 7. 2005, který měl městský soud k dispozici.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud připomíná, že ve věci vede řízení poté, co v předchozím řízení rozhodl v souladu s § 130 odst. 1 s. ř. s. o žalobě stěžovatelů proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2001, č. j. 2771/III/01/138 svým rozsudkem ze dne 28. 1. 2005, č. j. 5 A 7/2002 - 215. Přestože tedy nerozhodoval v předchozím řízení o kasační stížnosti proti rozhodnutí městského soudu, je v tomto řízení vázán svým právním názorem, který v téže věci vyslovil v předchozím zrušujícím rozsudku. Ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. zajišťuje, aby se Nejvyšší správní soud nemusel znovu zabývat věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor na výklad hmotného práva závazný pro nižší soud vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil (viz. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2008, č. j. 2 Afs 26/2008 - 119, či nálezy Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05). Tato vázanost právním názorem je prolomena pouze v případě změny skutkových zjištění či právních poměrů (viz. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007 - 56, přístupné na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud je tedy oprávněn přezkoumat rozhodnutí soudu pouze k námitkám, které Nejvyšší správní soud nepřezkoumával v předchozím řízení, anebo k námitce, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. To však platí v případě, kdy je rozhodováno poté, co Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu ke kasační stížnosti a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Tato situace však v dané věci nenastala, neboť Nejvyšší správní soud rozhoduje o kasační stížnosti poprvé.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., neshledal přitom vady, k nimž by musel podle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlídnout z úřední povinnosti; vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud připomíná, že podle § 109 odst. 3 s. ř. s. je vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné [§ 103 odst. 1 písm. c)], nebo bylo-li zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a nebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. Ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. (na něž ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s. odkazuje), spočívá zmatečnost řízení před soudem v tom, že chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce, nebo byl soud nesprávně obsazen, popř. bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce.

Kasační důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. v sobě zahrnuje tři dílčí varianty nepřezkoumatelnosti. První varianta (nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti

rozhodnutí) spočívá podle Nejvyššího správního soudu buď v tom, že rozhodnutí vykazuje takové textové a formulační nedostatky, že z obsahu textu není dostatečně zřejmá souvislost s příslušnými podklady pro rozhodnutí, nebo příp. v tom, že i jinak text rozhodnutí obsahuje nejasné, rozporné či jiným způsobem nesrozumitelné údaje. Taková nesrozumitelnost rozhodnutí však v souzené věci podle Nejvyššího správního soudu nenastala. Následující důvod (nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí) je potom třeba spatřovat v tom, že se rozhodnutí neopírá o důvody, které opodstatňují dospět k určitému výroku rozhodnutí a možný dopad je třeba posuzovat vždy ve spojení se zněním konkrétního rozhodnutí. Konečně posledně jmenovaná a stěžovateli výslovně zmíněná alternativa kasačního důvodu, tedy že se jedná nepřezkoumatelnost spočívající v jiné vadě řízení před soudem, Nejvyšší správní soud poznamenává, že je třeba její význam posuzovat jako důvod pro zrušení rozhodnutí soudu prvního stupně pouze za předpokladu splnění věty navazující, tedy, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Nesprávné posouzení právní otázky [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] může spočívat buď v tom, že soud při svém rozhodování aplikoval na posuzovanou věc jiný právní předpis, než měl správně použít, a pro toto pochybení je výrok soudu v rozporu s příslušným ustanovením toho kterého právního předpisu, nebo v tom, že soudem byl sice aplikován správný právní předpis, avšak nebyl správně vyložen. O nesprávné posouzení právní otázky může jít také tehdy, pokud by byl vyvozen nesprávný právní závěr z jinak správně zjištěného skutkového stavu věci, nebo je sice učiněn správný právní závěr, ale v odůvodnění rozhodnutí je nesprávně prezentován.

Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. spočívá v tom, že skutková zjištění, z nichž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemají oporu ve spisech nebo jsou s nimi v rozporu. Tak je tomu tehdy, pokud skutková zjištění jsou v rozporu se spisy, pokud podklady pro rozhodnutí, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, vedly k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková zjištění dále nemají oporu ve spisech, chybí-li ve spisech podklad pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tyto skutkové okolnosti nedostačují k učinění správného skutkového závěru. Za druhé dopadá tento důvod na situaci, kdy při zjišťování skutkových zjištění byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto vytykanou vadu měl soud napadené rozhodnutí zrušit. K této situaci Nejvyšší správní soud uvádí, že intenzita porušení řízení před správním orgánem musí být v přímé souvislosti s následnou nezákonností jeho rozhodnutí. Tento kasační důvod je dán i v případě, že napadené rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Nejvyšší správní soud uvádí, že jeho možný dopad je třeba posuzovat vždy ve spojení se zněním konkrétního rozhodnutí.

V posuzované věci je tedy zapotřebí přezkoumat, zda byl naplněn některý z těchto uvedených kasačních důvodů.

Nejvyšší správní soud shledal, že stěžovatelé v rámci popsaných kasačních důvodů vznesli jedinou námitku spočívající v tvrzení, že se žalovaný ani městský soud neřídili závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, protože návrh na stanovení dobývacího prostoru neobsahoval plán sanace a rekultivace v souladu s § 2 odst. 4 písm. k) vyhlášky č. 172/1992 Sb., a oni tak neměli možnost seznámit se a vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru Nučnický I. Tato námitka je podle Nejvyššího správního soudu přípustná, neboť byla vznesena poté, co v řízení následujícím po zrušujícím rozhodnutí Nejvyššího správního soudu došlo v tomto směru ke změně skutkových zjištění a stěžovatelé namítli,

že ani tato nová skutková zjištění nebyla vyložena v souladu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Nejvyšší správní soud připomíná, že podle § 3 odst. 4 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů (podle něhož se v dané věci rozhodovalo, rozhodnutí správních orgánů musí vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Ustanovení § 33 stanoví, že účastník řízení má právo navrhnout důkazy a jejich doplnění a klást svědkům a znalcům otázky při ústním jednání a místním ohledání. Správní orgán je dále povinen dát účastníkům řízení možnost, aby se před vydáním rozhodnutí mohli vyjádřit k jeho podkladu i ke způsobu jeho zjištění, popřípadě navrhnout jeho doplnění.

Ustanovení § 2 odst. 4 písm. k) vyhlášky č. 172/1992 Sb. uvádí, že se k návrhu na stanovení dobývacího prostoru přiloží návrh řešení komplexní úpravy území a územních struktur dotčených těžbou; v návaznosti na plánované využití území po ukončení dobývání vymezuje tento návrh sanaci a rekultivaci všech pozemků dotčených těžbou v celém území dobývacího prostoru i v území mimo dobývací prostor, které má být při hornické činnosti využíváno (dále jen "souhrnný plán sanace a rekultivace"). V případě, že životnost dolu, popř. lomu, je delší než 10 let, zpracuje se souhrnný plán sanace a rekultivace dolu, popř. lomu nejméně na dobu 10 let. Souhrnný plán sanace a rekultivace obsahuje návrh na provedení těžby a zdůvodnění takového řešení, které je nejvýhodnější z hlediska ochrany zemědělského půdního fondu, bude-li těžbou dotčena zemědělská půda, a z hlediska ochrany pozemků určených k plnění funkcí lesa, budou-li dotčeny tyto pozemky /bod 1./, dále technické řešení komplexní úpravy území a územních struktur (textová i grafická část) /bod 2./, rovněž předpokládaný rozsah všech sanačních a rekultivačních prací podle jednotlivých typů rekultivací a způsob jejich provedení /bod 3./ a technické, ekonomické a jiné údaje pro určení výše finančních prostředků potřebných na sanaci a rekultivaci /bod 4./.

Nejvyšší správní soud zjistil lustrací spisové dokumentace Obvodního báňského úřadu v Mostě týkající se stanovení dobývacího prostoru Nučnický I., že prokazatelně od 5. 5. 2005 obsahuje Plán rekultivace pískovny Nučnický I. zpracovaný L. S. v září 2000. Tento Plán rekultivace je totiž pod č. j. 2258/05 součástí správního spisu Obvodního báňského úřadu v Mostě vedeného pod sp. zn. 3525/05. Ze spisového přehledu spisu 3525/05 přitom vyplývá, že tento Plán rekultivace byl Obvodnímu báňskému úřadu v Mostě doručen společností Gravel, spol. s r. o. dne 5. 5. 2005. V současné době je sice tento Plán rekultivace založen i ve spise Obvodního báňského úřadu v Mostě vedeného pod sp. z. 1434/02 jako příloha č. j. 4155/00, avšak není jasné, zda byl jeho součástí po celou dobu řízení, tj. i před 5. 5. 2005. Vzhledem k výše rekapitulovanému průběhu řízení se však tato skutečnost jeví jako nepravděpodobná.

Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že prokazatelně od 5. 5. 2005 byl předmětný Plán rekultivace, který byl založen ve spise Obvodního báňského úřadu v Mostě vedeného pod sp. zn. 3525/05, podkladem pro rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru Nučnický I. Skutečnost, že Plán rekultivace pískovny Nučnický I. byl podkladem pro rozhodnutí ve věci samé a Obvodní báňský úřad v Mostě z něj vycházel, je zřejmé ze str. 6 rozhodnutí Obvodního báňského úřadu v Mostě o stanovení dobývacího prostoru Nučnický I. ze dne 15. 8. 2005, č. j. 5612/05, kde je uvedeno, že organizace Gravel, spol. s r. o. doplnila svůj návrh na stanovení dobývacího prostoru Nučnický I. o Plán rekultivace pískovny Nučnický I. a i souhlas Ministerstva životního prostředí č. 530/1670UL/00-Če ze dne 5. 12. 2000. Tento Plán rekultivace pískovny Nučnický I. posoudil jako plán rekultivace a sanace ve smyslu § 2 odst. 4 písm. k) vyhlášky č. 172/1992 Sb. Dále Obvodní báňský úřad v Mostě výslovně na str. 6 svého citovaného rozhodnutí uvedl, že tento Plán rekultivace považuje za podklad pro rozhodnutí

a že z tohoto důvodu dal možnost účastníkům řízení, aby se k němu jako k podkladu pro rozhodnutí vyjádřili.

Nejvyšší správní soud dále studiem spisové dokumentace shledal, že spis Obvodního báňského úřadu v Mostě vedený pod sp. zn. 3525/05 obsahující Plán rekultivace pískovny Nučnický I., č. j. 2258/05, byl rovněž součástí spisové dokumentace žalovaného a měl jej k dispozici i městský soud, kterému byly k jeho požadavku předloženy veškeré písemnosti uvedené v Soupisu úplného spisového materiálu týkajícího se řízení o stanovení dobývacího prostoru Nučnický I. včetně všech dokumentů založených ve spise Obvodního báňského úřadu v Mostě vedeného pod sp. zn. 3525/05 (viz č. l. 30-39 soudního spisu 9 Ca 23/2006).

Z výše uvedeného vyplývá, že správní orgány si opatřily potřebné podklady pro rozhodnutí včetně plánu sanace a rekultivace, aby zjistily přesně a úplně skutečný stav věci, a neporušily tak § 32 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb. ani § 3 a § 52 správního řádu.

Skutečnost, že stěžovatelé měli možnost v souladu s § 36 správního řádu se s plánem sanace a rekultivace seznámit, vyplývá z veřejné vyhlášky ze dne 13. 5. 2005, č. j. 2258/05, kterou bylo účastníkům řízení oznámeno, že návrh na stanovení dobývacího prostoru byl doplněn Plánem rekultivace pískovny Nučnický I. ze září 2000 a o souhlas Ministerstva životního prostředí s návrhem na stanovení předmětného dobývacího prostoru. Předložený plán sanace a rekultivace byl následně v několika větvích stručně shrnut a účastníci řízení, zejména stěžovatelé jako vlastníci pozemku par. č. 107/25 v k. ú. Nučnický, byli vyzváni, aby se k návrhu na stanovení dobývacího prostoru a předmětnému Plánu rekultivace vyjádřili do 15ti dnů, a to i s ohledem k časovému odstupu od jeho vypracování. Poté jim k jejich žádosti byla stanovena lhůta prodloužena do 26. 7. 2005. Oba stěžovatelé se následně k doplněnému návrhu vyjádřili (viz podání ze dne 2. 6. 2005, 15. 6. 2005 a 4. 7. 2005). K předloženému plánu sanace a rekultivace stěžovatel J. K. uvedl, že jej považuje za zcela nedostatečný. Protože se výtky týkaly pouze obsahu sanačního a rekultivačního plánu, je podle názoru Nejvyššího správního soudu zřejmé, že stěžovatelům byl plán sanace a rekultivace k dispozici a že minimálně stěžovatel J. K. se s ním seznámil a ohradil se proti němu. O tom, že plán sanace a rekultivace je podkladem pro rozhodování Obvodního báňského úřadu v Mostě byli stěžovatelé informováni také veřejnou vyhláškou ze dne 7. 7. 2005, č. j. 3564/05, v níž byla stěžovatelům tato okolnost oznámena s tím, že mohou do něj, jakožto i do dalších podkladů pro rozhodnutí nahlédnout na Obvodním báňském úřadě v Mostě v kterýkoli pracovní den od 7.00 do 14.00 hod. Dále bylo touto vyhláškou nařízeno jednání na 26. 7. 2005 v 9.00 hodin, na němž bude projednán návrh na stanovení dobývacího prostoru Nučnický I. s tím, že stanoviska a připomínky mohou účastníci uplatnit nejpozději na tomto jednání. Z protokolu o jednání ze dne 26. 7. 2005, č. j. 5465/05, a z prezenční listiny podepsané mimo jiné i oběma stěžovateli vyplývá, že stěžovatelé byli na tomto jednání přítomni a že k plánu sanace a rekultivace území vznášeli námitky. K výhradě, že plán sanace a rekultivace je nedostatečný jim bylo Obvodním báňským úřadem v Mostě sděleno, že tento plán posuzuje po odborné stránce pouze příslušný správní orgán a vlastníci pozemků, avšak až ve fázi zajišťování souhlasu k odnětí ze zemědělského půdního fondu. S tím stěžovatelé souhlasili, na důkaz čehož protokol podepsali. Nejvyšší správní soud připomíná, že Obvodní báňský úřad v Mostě ve svém rozhodnutí ze dne 15. 8. 2005, č. j. 5612/05, výslovně uvedl, že jedním z podkladů pro rozhodnutí byl Plán rekultivace Nučnický I. zpracovaný v září 2000 L. S. a že se vypořádal i s námitkou stěžovatelů, že tento plán není podkladem pro rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud považuje za nutné připomenout, že souhrnný plán sanace a rekultivace vypracovaný v řízení o stanovení dobývacího prostoru je pouze rámcovou studií, která v řízení o povolení dobývacího prostoru nemá a nemůže mít definitivní podobu budoucí

rekultivace. V této fázi nemá vliv na práva a zájmy vlastníků nemovitostí, ale je jako koncepční materiál závazný pro organizaci při zpracování plánů sanací a rekultivací předkládaných při povolování hornické činnosti. Těžební organizace je následně povinna se žádostí o povolení hornické činnosti předložit plán otvírky, přípravy a dobývání a předepsanou dokumentaci, jehož součástí je v souladu s § 10 zákona č. 61/1988 Sb. plán sanace a rekultivace území dotčeného vlivem dobývání (bod 1.6 přílohy č. 3 k vyhlášce č. 104/1988 Sb.), který má zajistit sanaci a rekultivaci dotčených pozemků v souladu s § 31 horního zákona a zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, ve znění pozdějších předpisů a zákon č. 61/1977 Sb., o lesích, ve znění pozdějších předpisů. Výhrady proti kvalitě souhrnného plánu sanace a rekultivace jsou tak uplatnitelné až v následných řízeních, zejména v řízení o povolení hornické činnosti. Správní soud tak může pouze přezkoumat, zda souhrnný plán sanace a rekultivace splňuje všechny podmínky, které ukládá § 2 odst. 4 písm. k) vyhlášky č. 172/1992 Sb.

Nejvyšší správní soud shledal, že Plán rekultivace Nučnický I. zpracovaný v září 2000 L. S. obsahuje veškeré náležitosti stanovené v § 2 odst. 4 písm. k) vyhlášky č. 172/1992 Sb. Tento materiál se skládá ze tří částí (textová, grafická a dokladová). V textové části o rozsahu 13 stran je kapitola č. 4 „Těžba a úprava surovin“ zevrubně popsán návrh řešení provedení těžby včetně zdůvodnění popsaného postupu zvodněním ložiska [bod 1. § 2 odst. 4 písm. k) vyhlášky č. 172/1992 Sb.] s tím, že konkrétní typ těžebního stroje bude uveden až v plánu otvírky, přípravy a dobývání. V této kapitole se plán zabývá také skrývkovými pracemi a stanoví pro ně přesné podmínky v konkrétních etapách, aby nedošlo k znehodnocení zúrodnění schopné zeminy. Kapitola č. 5 „Technická rekultivace“ obsahuje technické řešení komplexní úpravy území a územních struktur, která včetně plánů příložených v grafické části požadované v bodě 2. § 2 odst. 4 písm. k) vyhlášky č. 172/1992 Sb. Předpokládaný rozsah všech sanačních a rekultivačních prací podle jednotlivých typů rekultivací a způsobu provedení je uveden v kapitole č. 6 „Přehled ploch, bilance hmot a časový harmonogram rekultivací a zaboru ZPF“, v kapitole č. 7. „Biologická rekultivace“ a v mapových přílohách. Kapitola č. 8 obsahuje orientační rozpočet nákladů na provedení sanace a rekultivace.

Z výše uvedeného je tak podle Nejvyššího správního soudu zcela jednoznačně prokázáno, že návrh na stanovení dobývacího prostoru Nučnický I. obsahoval v souladu s § 2 odst. 4 písm. k) vyhlášky č. 172/1992 Sb. plán sanace a rekultivace tohoto dobývacího prostoru a že stěžovatelům byla dána možnost se s ním seznámit. Stěžovatelé se s ním dokonce seznámili a vyjádřili se k němu. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1, 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelé neměli ve věci úspěch, a proto nemají právo na náhradu nákladů řízení, které jim vznikly. Žalovanému správnímu orgánu, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly žádné náklady přesahující rámec běžné úřední činnosti.

Nejvyšší správní soud jen pro úplnost dodává, že o návrhu, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle ustanovení § 107 s. ř. s. ve spojení s § 73 odst. 2, 3 a 4 s. ř. s. nerozhodoval, neboť shledal kasační stížnost nedůvodnou a o kasační stížnosti rozhodl bez zbytečného odkladu. Při rozhodnutí o kasační stížnosti je pak rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. května 2009

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu